

Sygn. akt V CNP 46/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi O. G.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt II Ca [...],
w sprawie z powództwa O. G.
przeciwko Powiatowi N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 grudnia 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powoda O. G. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 16 października 2013 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa rozpatrywana jest z uwzględnieniem przepisów dotyczących skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga ta jest szczególnym środkiem prawnym, służącym kontroli legalności zaskarżonego orzeczenia w związku z możliwością ubiegania się o przyznanie od Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.).

Istnieją pewne analogie między tą skargą a skargą kasacyjną, obie skargi są bowiem instrumentem kontroli legalności orzeczeń, jednakże nie są tożsame. Skarga, o której mowa w art. 424¹ k.p.c., wymaga oceny, że kwestionowane orzeczenie jest niezgodne z prawem. Natomiast skarga kasacyjna może wynikać tylko z zarzutu naruszenia prawa. Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie nie tylko naruszające prawo, ale takie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Nie można uznać za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. orzeczenia wydanego na podstawie jednej z możliwych do przyjęcia wykładni przepisu prawa.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli skarga jest oczywiście bezzasadna. Taka właśnie sytuacja zachodzi w sprawie. Wbrew zarzutom skarżącego nie można uznać, by Sąd drugiej instancji naruszył, i to w sposób oczywisty, rażący, przytoczone w skardze przepisy prawa. Podniesione w skardze problemy sprowadzają się do oceny wadliwości postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, zgodności ofert ze

specyfikacją istotnych warunków zamówienia publicznego, zasadności roszczenia odszkodowawczego powoda z tytułu utraconych korzyści oraz do oceny ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie i w tym zakresie nie można dopatrzeć się rażącego naruszenia prawa przez Sąd Okręgowy. Ponadto należy zauważyć, że zgodnie z art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. W świetle dokonanych ustaleń faktycznych nie można uznać zasadności twierdzenia o rażącym, kwalifikowanym naruszeniu przytoczonych w skardze przepisów prawa materialnego ani procesowego.

Wobec oczywistej bezzasadności skargi orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 424¹ k.p.c.